

Ahmet Şık'ın savunması

İstanbul 16. Ağır Ceza Mahkemesi 5 Ocak 2012

Dostum da düşmanım da beni tanır.

Ben Gazeteciyim.

Dostlarım tanıdığı için bir kısmı şu an bu salonun dinleyici sıralarında. Aralarında beni tanımadan bana kefil olanların da bulunduğu çoğunluk ise aylardır sokaklarda bu hukuksuzluğu sona erdirmeye gayreti içinde. Anlayacağınız meslek ahlakını önemseyen ve gerçeğin peşindeki bir gazeteci olduğum için ben buradayım. Bu nedenle dostlarım yanımda. Ve elbette düşmanlarım da beni tanıdığı için şu anda bu mahkemedeki tutuklu sanıklardan biri olarak bulunuyorum.

20 yılı geride bıraktığım meslek yaşamım boyunca çok şeye tanıklık ettim. İstisnasız gerçek ve doğru biçimde hepsini yazdım. Hiçbir kurum, kuruluş ya da kişiden talimat alarak haber yapmadım. Yapacağım bir haberden de herhangi bir kurum, kuruluş ya da kişinin müdahalesi ile vazgeçmedim. O yüzden dostum da düşmanım da nasıl bir gazeteci olduğumu bilirler. Burada sizlere mesleki geçmişimi anlatmak istemem. Ama bir şeylerin daha iyi anlaşılabilmesi için nasıl bir gazeteci olduğumdan bahsetmem gerekiyor.

Aylar önce tutuklandığım mahkemede de gazetecinin görmeyenin gözü, duymayanın kulağı, konuşamayanın sesi olması gerektiğini dile getirmiştım. Bu prensipten hiç ayrılmadım. Bu nedenle yargısız infazlarda öldürülenler için “çatışmada ölü ele geçirilen teröristler” demedim. İşkence mağdurlarını görmezden gelmezlik etmedim. Gözaltında kaybedilenlerin “örgüt kamplarına gittiği” yalanına ortak olmadım. Üniforma giyip askeri helikopterlerle yakılıp yıkılan köylere gidip “bölücülerin hain saldırısı” diye yazmadım. Meçhul denen faillerin devletin tetikçisi olduğu gerçeğini de gizlemedim. Devletin kanla doldurduğu havuzda kulaç atıp kendime gazeteci de demedim. Tanık olduklarımı demokrasi havarisi kılığına girmiş kimileri gibi bugün değil yaşadığı dönemde yazdım. Söyledim.

Askerlerden ya da polislerden gelen andıçları, yani önüne her konanı yazan bir gazeteci hiç olmadım. Sırtımı iktidarlara, üniformalı ya da kravatlı güç odaklarına da dayamadım. Anlayacağınız ne iktidar sözcüsü, ne polis muhbiri, ne de Mehmetçik gazeteci oldum. Sadece gerçeği doğru olarak aktarmaya çalıştım. Tutuklanana kadar da öyle yapıyordum. Tam da bu yüzden gazetecilik mesleğimi nasıl yaptığımı bu mahkeme salonunda anlatmak zorunda bırakıldım.

Amacım ne mesleki geçmişimin dökümünü yapmak ne de gazetecilik dersi vermek. Ancak aylardır, malum medyada hakkımda yazılan yalanları gördükçe sıkı bir gazetecilik dersi vermenin ihtiyaç olduğu da kesin. Ama haddini bilen birisi olarak bu faslı geçiyorum.

Bugün adaletten, hukuktan yoksun, sahte ve düzmece belgelerle yürüyen politik bir yargılama nedeniyle buradayım.

Hiç istemediğim halde bana yönelik iddialara ve iddianameye cevap vereceğim. 10 aydan uzun zamandır tutuklu kalmamın sebebi olsalar da iddiaları ciddiye almam mümkün değildir. Ama cevap vereceğim, çünkü bu süreçte bana destek olan arkadaşlarıma, gazeteci meslektaşlarıma ve kamuoyuna karşı bir sorumluluğum var. Bu sorumluluk gazeteci sorumluluğudur. Aynı zamanda Roland Barthes'i anarak "susmak değil, söylemek mecburiyetinin olduğu" günlerden geçtiğimiz farkında olan birisi olarak konuşacağım.

Suçlamanın özü iddianamede şu şekilde yazıyor:

"Ergenekon Silahlı Terör Örgütünün hiyerarşik yapısı içerisinde bulunmamakla birlikte, örgütün amaç ve faaliyetleri doğrultusunda örgütsel doküman hazırlayarak örgüte yardım etmek..."

Bu iddiaya tek bir cümleyle cevap vermek zorundayım: **İddianamedeki suçlama tümüyle asılsızdır, reddediyorum.**

Tutukluluğumun ilk günlerinde birisi "Elimizde açıklayamayacağımız çok gizli deliller var" demişti. Ancak 6.5 ay sonra iddianame ortaya çıktığında gördük ki; o çok gizli, açıklanamaz denilen deliller malum medyaya servis edilen polis andıçlarından, yani yalanlardan ibaretmiş.

Evet iddianameye göre; Ergenekon adlı terör örgütünün üyesi değilmişim, ama yine de bu örgütün amaçları doğrultusunda kitap yazmışım. Bu iddianın kanıtları nedir diye bakarsak üç tane belge gösteriliyor:

1. "Ulusal Medya 2010" adlı bir word belgesi,
2. "Sabri" adlı bir word belgesi,
3. Benim adını "İmamın Ordusu" olarak düşündüğüm kitap çalışmama ait taslak metinler.

OdaTV'nin bilgisayarlarında bu üç belgenin de bulunduğu iddia ediliyor. Son belge yani kitap çalışmam ise elbette benim ev ve işyerimdeki bilgisayarlarda yer alıyordu. Dosyada bana yönelik suçlamaya ilişkin bunlar dışında hiçbir delil yok.

Kitabım bir kenarda dursun; diğer iki belgeyle ilgili benim diyebileceğim ne olabilir ki? Diğer iki belgeyi OdaTV'nin aranmasından sonra medyadan öğrendim.

Ulusal Medya 2010, Ergenekon örgütünün amaçları doğrultusunda nasıl bir yayın yolu izleneceğini anlatıyormuş. Bu belgeye göre Ergenekon soruşturma ve davasına ilişkin eleştiride bulunduğunuz anda bu belgeye uygun davranmakla suçlanabilirsiniz. Benim başıma gelen de budur. Bugüne dek yazdıklarımın içeriğine; haberlerime, aynı konuda yazdığım kitabıma ve gazetecilik geçmişime, sosyalist kimliğime bakılmaksızın

Ergenekon'a yardım etmekle suçlanıyorum. Halbuki İmamın Ordusu dahil bugüne dek yazdıklarımı yan yana getirmek dahi bu iddiayı boşa çıkarmaya yeterli olacaktır. Ulusal Medya 2010'a göre "Ergenekon davası bir ihanet ve komplo" imiş. Yine bu belgeye göre, "Ergenekon ve benzeri davaların kaybedilmesi halinde baskının artarak devam edeceği vurgulanmalı" imiş. Tüm amaç da "Kemalist ideolojinin savunulması" imiş.

Benim bu kapsamda bir kitap yazdığının söylenmesi için, ancak akıl körü olmak ve böylece 20 yıllık meslek hayatımı görmemek ya da kötü niyetli olmak gerekir. Meslektaşım Ertuğrul Mavioglu ile birlikte Ergenekon soruşturmaları ve yargı süreci ile ilgili 2 cilt kitap çalışması yaptık. Bu kitaplara bir göz atılması benim bu süreçle ilgili duruşumu görmek için yeterlidir. Söylemem gerekir, beni gözaltına aldırın Ergenekon savcısının bu kitaplardan haberi dahi yoktu. Oysa ki kitaplarımda Ergenekon soruşturması hakkındaki duruşum son derece nettir.

O kitaplarda da ifade ettiğim gibi; gerçek suçluları gerçek suçlarından yargılamayan bu soruşturmanın akla getirdiği "iki ucu pis değnek" sözüdür. Ve iki kötünün savaşında taraf olmamızı dayatanlara "ne kırk katır ne kırk satır" demek görevdir.

İmamın Ordusu adlı kitap çalışmamdaki görüşlerim de açıktır ve çok nettir. Polis teşkilatında olup bitenlerin ve bu yaşananların bu tür tartışmalı soruşturmalarla ilgisinin ortaya çıkarılmasını çok önemsiyorum. İşte bu nedenle de bu davada sanık oldum. Gazetecilere, meslektaşlarıma "dokunan yanar" dedim. Dokundum, buradayım.

Ulusal Medya 2010'a dönersek; bugün sayısız yazar ve gazeteci Ergenekon süreciyle ilgili kuşkularını dile getiriyor. Bu iddianamenin mantığıyla bu yazarların hepsini Ergenekoncu ilan edebilirsiniz. Bunun iler tutar hiçbir yanı yoktur.

"Sabri" adlı birkaç cümlelik dijital notu da kimin yazdığını bilmiyorum. Tek bildiğim bu belgenin içeriğinin gerçek dışı olduğudur. Bu belgeye göre *birileri birilerine talimat veriyor, onlar da bana talimat veriyor ve ben Sabri adıyla çıkacak bir kitap yazmak için çalıştırılıyorum.*

Savcılık bu notu bir delil olarak kabul etmiş ki şöyle demiş iddianamesinde:

"ODATV ve şüphelilerden ele geçirilen delillere bakıldığında (...) Ahmet Şık'a 'İMAMIN ORDUSU' isimli örgütsel dokümanın hazırlatıldığı, ancak elde edilen delillerden Ahmet Şık'a hazırlatılan örgütsel dokümanın kitap olarak 'Emniyet Müdürü Sabri Uzun' ismi ile yayınlatılmasının planlandığı anlaşılmıştır."

Öncelikle bir hatırlatmada bulunmak istiyorum. Savcıların kanuni görevi ve zorunluluğu olan sanık lehine delil toplama ve makul şüphe gibi önemli unsurlar, tıpkı tartışmalı diğer soruşturmalarda olduğu gibi bu iddianamede de bulunmuyor. Bu eksikliklerin suç ve yargılama usulü bakımından hatalı uygulamalar olduğunun altını çizip savcının kitabın bir örgüt faaliyeti çerçevesinde hazırlandığı iddiasına geri dönelim.

Kitap taslakları dosyada mevcut. Akli başında herhangi biri bu kitapların "Emniyet Müdürü Sabri Uzun" ya da başka bir üçüncü şahıs hakkında yazıldığını söyleyebilir mi?

Bu kadar akla ve gerçeğe aykırı bir iddia olabilir mi? Görüleceği üzere Hanefi Avcı ya da Emin Aslan gibi Sabri Uzun da kitaptaki öznelerden biri sadece. Çok üzücü ve manidar ama savcılık sadece birkaç cümlelik word belgesini okumuş ve kitaba bakma gereği duymadan iddianamesini yazmış.

Evet, savcılık bu belgeyi okumuş ama orada bile sorması gereken soruları sormamış. Belgeyi yazan olarak Soner Yalçın gösteriliyor. Belgeye göre beni çalıştıran kişi de Nedim. Peki, Soner Yalçın ya da Nedim Şener'in bana talimat verdiklerine, beni çalıştırdıklarına ilişkin en ufak bir bilgi kırıntısı var mı? Yok. Soner Yalçın'la benim herhangi bir irtibatım var mı? O da yok. Hayatım boyunca kendisiyle hiç karşılaşmadım. Tümüyle farklı dünya görüşlerine sahibiz. Kendisiyle tek bir temasım oldu; 2008 senesinde OdaTV'de beni eleştirirken eşimin de adına yer verdikleri bir haber üzerine, kendisini aradım ve yaptıklarına kızgınlığımı ilettim. O kadar.

Savcının iddiasını ciddiye alırsak eğer, "Sabri Uzun" isimli dijital dokümanda yazılanlar Soner Yalçın tarafından kaleme alınmış. İddiaya göre Soner Yalçın'ın bana örgütsel talimatlarıymış bu belgelerde yazılanlar. Soruşturma dosyasından öğrendiğimize göre Soner Yalçın'ın telefonları tutuklandığı güne dek yıllardır dinleniyormuş hatta ortam dinlemesi bile yapılmış. Elektronik postaları da takip edilmiş. Kendisi de fiziki takip altındaymış. Yetmemiş 1990'lı yıllarda çalıştığı "2000'e Doğru" dergisinin arşivlerindeki yüzlerce yazısı dahi didiklenmiş. Peki, bunca araştırmaya rağmen Soner Yalçın ile Ahmet Şık arasında yüzyüze, telefonla, elektronik haberleşme yoluyla herhangi bir irtibat bulunabilmiş mi? Hayır, çünkü yok. O halde yanıtını merak ettiğim soru şudur. Bu talimatlar bana vahiy yoluyla mı geldi?

Peki arkadaşım ve meslektaşım Nedim Şener'in beni çalıştırdığına ilişkin bir delil var mı? Yok. Üçüncü bir kişiden almış olduğum bir talimat var mı? O da yok. Ne var? Kimin yazdığı ve kime yazıldığı belli olmayan word belgesi denilen bir yazı var, o kadar.

Ergenekon soruşturmaları başladığı günden bu yana, Türkiye'nin en az yarım asırdır canına okuduğu söylenen, 4 yıldır süren soruşturmalar vesilesiyle her kanlı ve karanlık provokasyonunun ardında gizlenen bir güç olduğu iddia edilen bir örgütün var olduğuna inanmamız isteniyor. Evet, böyle bir örgüt vardır. Kökleri devletin içindedir. Tüm bileşenleri ve kurumlarıyla birlikte devletin kendisidir. Adı derin devlettir, kontrgerilladır, şimdilerde eksik ve yanlış bir şekilde "Ergenekon" diye anılıyor. En kıyırık örgütün bile gizlilik konusunda azami özen gösterdiği herkes tarafından bilinmekteyken örgütsel doküman denilen ve örgüt talimatı olarak nitelenen ve gizliliğe dikkat edilmesine vurgu yapılan belgelerde herkesin adının, kimliğinin açık seçik yazılmış olmasını ben kendime izah edemedim. Siz edebiliyor musunuz? 1950'lerden beri karda yürüyüp izini belli etmeyen, ortaya çıktığında her bir izi polisi, MİT'i, askeri, yargısı ve politikacısıyla el birliği ile silinen bu örgütten böylesine gizliliği ihlal eden hatta 'şeffaf' diyebileceğimiz örgütsel talimat dokümanları yazabileceğine kimi, nasıl inandırabilirler?

Bunun adı aptallık değilse şu olabilir: Bu belgeleri üretenler hedefine koyduğu her kişi, kurum ve kuruluşu Türkiye kontrgerillasının kanlı ve karanlık geçmişini soruşturmaktan

çok uzak olan Ergenekon torbasına doldurmak istemiştir. Böylece nihai hedefinin ne olduğunu henüz tam olarak bilemediğimiz amaçları için ‘dikensiz gül bahçesi’ yaratılmak istenmiştir.

Aleyhimdeki son delil yazdığım kitap çalışması. Bu kitabın hem kendisi, hem de üzerindeki notlar suçlamaya delil olarak gösteriliyor. İddiaya göre; taslaklardaki notlar bana yazılan talimatlarım. Bu arada ben savcılık sorgusunda bu notların hepsini sahiplenmişim ama sonra notların benim olmadığı ortaya çıkmış.

Savcılıkta bana kitabımın OdaTV’de çıkan nüshasından üç cümle okundu ve bunların kime ait olduğu soruldu. Bunlar benim kitap üzerine aldığım notlarım olduğu için “benim olduklarını” söyledim. Bu konuda hala şüphesi olan varsa lütfen, 53 nolu ek klasörün içinde, 27. ve 36. sayfalar arasındaki kendi el yazımıyla aldığım notlarıma baksın. Görüleceği üzere kitap üzerindeki notlar, ekran karşısında değilken, not defterine el yazısıyla aldığım notlar ile aynıdır. Ekran karşısına geçtiğimde not defterime yazdıklarımı ait oldukları yere işledim. Konu bu kadar basittir.

Tutuklanmamdan sonra kendi bilgisayarımındaki taslaklar da savcılık tarafından incelenmiştir. Burada farklı notlar olduğu ve bunların bana ait olmadığı ortadadır. O halde bu yeni bulunan ve farklı olan notlar için, savcılığın beni çağırıp bunların ne olduğunu, kime ait olduklarını sorması gerekmez miydi? Elbette ki amacı gerçeğe ulaşmak olan bir savcı böyle yapardı. Bu yapılsaydı bunların haber kaynaklarımdan biri tarafından yazıldığı bilgisini verir ama elbette ki mesleki sorumluluğum gereği haber kaynağımın kim olduğunu açıklamazdım. Bununla birlikte tek tek tüm notların ne olduğunu, yazdığım kitapta neye tekabül ettiğini açıklardım. O zaman da savcılık, bunların talimatla hiçbir alakası bulunmayan, haber kaynağı notları ve yorumları olduğunu kolayca anlardı. Ne yazık ki savcılığın amacı gerçeğe ulaşmak olmadığı için bu soruları bana sormadı. Böylece de talimat olmayan ama savcılığın talimat diye nitelendirdiği tırnak içerisinde söylüyorum “talimatlarla” örgüte yardım için kitap yazan biri oluverdim. Talimat olmayan “talimatların” sanığıyım.

Evet; kitabımı şekillenmeye başladığından itibaren meslektaşlarımla paylaştım. Fikirlerini sordum. Avukatlarımla paylaştım, varsa hukuken sakıncalı kısımlarını göstermelerini istedim. Önceki kitabımın editörüyle paylaşıp onun basıp basmayacağını sordum. Oradan herhangi bir cevap gelmeyince, kitabımı başka bir yayınevine daha gönderdim. Oradaki editör okudu beğenmediğini bildiren bir görüş verdi. Ben de buna karşı sonuna kadar kitabı savunan bir cevap yazdım. Bu bahsettiğim konulara ilişkin tüm e-posta örneklerini tutukluluğa itirazlar sırasında sundum. Dosyadaki telefon görüşmelerimde tüm dostlarımla kitap yazdığımdan haberi olduğu açıkça görülüyor. Şimdi soruyorum, örgüt dokümanı böyle mi hazırlanır? Bir terör örgütü için kitap yazılacaksa böyle mi yazılır, böyle mi yayımlanır? Ya da soruyu değiştireyim bir terör örgütüne yardım için yazılan kitap bu kadar aleni olabilir mi, yazarı tarafından bu kadar sahiplenilebilir mi? Gazeteciler, avukatlar, yayıncılar, eş-dost bu sürece böylece dahil edilir mi? Bir tek gazeteye ilan vermediğim kalmış. Üstelik iddianamede kitabı “başka birisinin adıyla” çıkaracağım iddia ediliyor. Bütün bu gazeteci, avukat, editör, yayıncıyla paylaştığım kitabımı, nasıl başka birisinin adıyla çıkarabilirim? Bu kadar saçma bir iddia

olabilir mi? Ama bu saçma iddiayla 10 aydır cezaevinde tutuluyorum.

Bu dava sadece gazetecilerin yargılanması değildir, bizzat gazeteciliğin yargılanmasıdır. Çiğnenen sadece bir gazetecinin ifade özgürlüğü değil, bir toplumun bilgiye ulaşma özgürlüğüdür. Kitabımda, gerçeğe aykırı ya da karalamaya yönelik tek satır yoktur. Şiddete çağrı, terör örgütü propagandası ya da suçluyu övme manasına gelecek tek bir cümle de yoktur. Nitekim iddianamede de bu yönde hiç bir iddia bulunmamaktadır. İddianamenin suçlamalarını ve iddialarını reddediyorum.

İlk günden bu yana söylediğimi bugün burada bir kez daha tekrarlıyorum: Burada yargılama konusu yapılan gazetecilik faaliyetleridir. İfade özgürlüğünün yasal kılıf uydurularak bir kez daha ihlal edilmesidir. Yasaların koruması altında olan, gazetecinin haber kaynağının gizliliğinin ortadan kaldırılmasıdır. Bunun aksini iddia edenler güce ve iktidara sahip olup hukuku ayaklar altına alarak kin ve intikam duygusuyla hareket edenlerdir. Çok açık bir şekilde “artık bizim istemediğimiz konularda yazamazsın” diyorlar.

Her kim olursa olsun bu düşüncüyü dile getiren ve destekleyenlerin yaptığı haddini bilmezlik değilse nedir? Sorunun yanıtını bu totaliter zihniyetin savunucuları versin. Ancak benim ve benim gibi düşünenlerin bu baskıcı zihniyete karşı bugüne kadar verdiği ve bundan sonra da söylemekten geri durmayacağı yanıt bellidir: “Yansak da dokunacağız.”

Zaten tam da bu nedenle gazetecilik tarafsız bir meslek değildir. Doğru ve yanlış gerçek ve yalan, haklı ve haksız, zalim ve mazlum arasındaki karşıtlıkta ve elbette ki adaletsizlikte gazetecinin tarafı bellidir. Doğrunun, gerçeğin, haklının, mazlumun ve elbette adaletin yanında olmak. Ama artık doğru olmayan doğrunun, gerçek olmayan gerçeğin, haksız olan haklının, zalim olan mazlumun ve adaletsizliğin yanında saf tutan gazeteciler olmamız isteniyor. Hem de bunu kanun kılıfına sokulmuş hukuksuzluklarla, çeşitli baskılarla yapıyorlar.

Peki, haberciliğin, gazetecilik faaliyetlerinin sınırlarını, yazılacak kitapların konusunu, polisler, savcılar, siyasetçiler mi belirleyecek? Eğer öyleyse ve bugün bunu da bir mahkeme salonunda konuşuyorsak bu kuralın geçerli kılınmaya çalışıldığı bu ülkenin rejiminin adı nedir demokrasi mi? Yoksa, adaleti ortadan kaldırarak endişe ve paranoyanın topluma hakim kılınmak istendiği bir korku diktatörlüğü mü? Gazetecinin susturulması halkın susturulması demektir. Ve sessizlik sadece totaliter rejimlerin, korku ve baskıyla hükmünü sürdüren iktidarların vazgeçilmez silahıdır.

Sessiz kalmayanlara reva görülenlerin bir örneği de bu davanın kendisidir. En hafifinden deli saçması diye tanımlanacak bir durum var ortada. Polis andıçlarıyla habercilik yaptığını sanan bir avuç özel yetkili gazeteci ve yorumcunun yalanlarına karşın herkes bu saçmalığı dile getirdi. O koca koca yalanlar gerçekleri gizleyemedi, karartmadı. Hatta öyle ki benim için “Gazeteci değil terörist” hükmünü vererek kitapları bombaya benzetenle, yaşanan hukuksuzluğu demokrasinin yara alması değil de tüccar bir

zihniyetle “reklam çalışması” olarak görenler dahi susuyor artık. Zihniyet dünyasındakileri dile getirdiği bu sözleriyle aynı zamanda adil yargılamayı da etkileyenlerin bu suskunluğu umarım ve varsa hicap duygusundandır.

Bir yandan böylesine naif bir umut taşıırken öte yandan tarafını doğrular ve adaletten yana seçenler için 2011 Türkiye’sinde işlerin daha da zorlaştığına tanık olduğumuz örnekler çoğalıyor her gün. Amaç gerçek muhaliflere bulaşmak; susturmak, gözdağı vermek farkındayım. Bu yüzden yalanlar ve hatta suç sayılmaması gereken faaliyetler üzerine kurulan suçlamalarla öğrencisinden, profesörüne, gazetecisinden yayıncısına kadar muhalif herkes hapisanelere dolduruluyor. Ne ile ve nasıl suçlandığınızın da bir önemi yok. Çünkü “Ben suçlarım sen kendini aklamaya çalışırsın” yöntemiyle garip bir hukuk sistemi geçerli kılınmaya çalışılıyor.

Hedefe Konular için yargı suçtan önce geliyor. Hüküm peşinen veriliyor. Bu hükümleri vermekle görevlendirilmiş bazılarının şu günlerde kapatılması için uğraş verdikleri Ekşisözlük isimli İnternet sitesinden bir yazarın ifade ettiği gibi, “Cezasını arayan suçun değil, suçunu arayan cezanın ülkesi artık Türkiye.”

Halbuki demokrasi kültürünün ve adaletin yerleşik olduğu her rejimde hukuk suçlayanın suçu ispat etmesi temeline dayanır. Bunu da somut, inandırıcı ve elbette gerçekliğinden kuşku duyulmayan delillerle yapması istenir. Türkiye’de son yıllarda en çok eleştiri yöneltmesine karşın pervasızca ve genişleyerek süren soruşturma ve davalara baktığımızda bu temel kurala uyulduğunu söyleyebiliyor muyuz? Ya da bu yargılama süreçleri hukuki mi?

Bir demokraside masumiyet karinesi esastır. Savcılar tıpkı aleyhe deliller gibi, zanlılar lehine olan delillerin de tümünü toplamak zorundadır. Bütün delillere rağmen gerçek, yakın, objektif bir tehlike ve makul ölçülerde güçlü şüphe unsuru olmadıkça bir insanın tutuklanması adil yargılanma ilkesine de aykırıdır. Ancak bu ceberut devlet herhangi birini bir kez suçlamaya görsün, bırakın aklanmayı mahkeme önüne çıkmak için bile 10 ay hapisanede kalıyorsunuz. Demokratik bir ülke; adil yargılanma, masumiyet karinesi, fikir ve ifade özgürlüğü gibi değerler üzerine kurulu olmak zorunda değil midir? Bu soruyu sorunca yargının hikmetinden sual olunmayacağı söyleniyor. Ama bu ülkede yargı denilince herkes aynı dertten, taraflılık ve siyasallaşmadan muzdarip değil mi?

Biliyoruz ki bu sorun hiç de yeni değil. Türkiye yargısı her zaman taraflıydı, her zaman siyasallaşmıştı. Çünkü her dönemde müesses nizamın sahibi kimse onun sözcüsü ve onun ideolojisinin güdümündeydi. Bugün yaşananlar da bundan ibarettir. İlginç olansa bu gerçekliğin herkesçe biliniyor olmasına rağmen en yetkili ağızlar hep aynı yalanı tekrarlıyor: “Yargı bağımsızdır.” Sonra da emir kipinde bir öğüt veriyorlar: “Yargıya güvenin!”

Ancak ortada akıl mantık ve vicdan sınırlarının çok ötesinde bir hukuk katliamı var. Birçok benzemizin bir araya getirildiği bu dava aynı zamanda “yargı bağımsızdır, yargıya güvenin” şeklinde dile getirilen bu sözde etik ve siyasal doğrucu tavrın ne kadar doğru olduğunu da hepimize kanıtladı. Bir kez daha hukuka değil vesayeti elinde tutan

güç sahiplerine saygı duyulduğunu gördük, yaşadık, yaşıyoruz.

Güvenmem istenen yargı tarafından hazırlanan iddianamede bana yöneltilen suçlama şöyle:

“Varolduğu iddia edilen Ergenekon Terör Örgütüne

Üye olduğu iddia edilen Soner Yalçın'ın

Yazdığı iddia edilen ve örgütsel doküman olduğu iddia edilen bir takım talimatlar uyarınca

Ergenekon'a üye olmadan örgüte yardım yataklık ettiği iddia edilen Nedim Şener'in yönlendirme ve yardımda bulunduğu iddia edilerek

Örgütsel doküman olduğu iddia edilen

İmanın Ordusu isimli kitabımı Ergenekon talimatlarıyla yazdığım iddia edilerek

Örgütsel hiyerarşi içinde yer almadan örgüte yardım ve yataklık ettiğim iddiasıyla Ergenekon üyesi olarak cezalandırılmam gerektiği iddia ediliyor.

İçinde 10 kez “iddia edilen” geçen 74 sözcükten oluşan bu kadar karmaşık ve tumturaklı bu suçlamaya ilişkin olarak “ortada delil var mı?” sorusunun yanıtı ise 3 harfli tek bir sözcük: YOK.

Ancak bu durum bile tutuklanmam ve tutuklu kalmam için yeterli bulunmuş.

Kanun kılıfına sokulmak istenen bu hukuksuzlukta; delil diye öne sürülen dokümanların ne kadar tutarsız ve düzmece olduğuna dair ben detaylı açıklamaya girmeyeceğim. Ancak, basımı hukuka aykırı biçimde engellenen kitabımın da “Gazetecilik faaliyetlerinin yargılama konusu yapılmadığı” iddiasındaki bu davada suç delili olarak gösterilmeye çalışıldığını belirterek birkaç şey söylemem gerekiyor:

İsmi “imamın ordusu” koymayı düşündüğüm kitabımla ilgili bilirkişi iddiasındaki polislerce hazırlanmış bir inceleme tutanağından yola çıkılarak suçun kanıtı olmuş bu kitap çalışması. Tam bir cehalet örneğinin sergilenmesi bir yana tamamıyla yalanlar üzerine kurularak mahkemeleri yanıltma amacı güden bu inceleme tutanağına bakılırsa suçlarımı şöyle sıralayabilirim.

- Gazeteci olmak
- kitap yazmak
- kitap yazarken notlar almak
- kitap yazarken haber kaynakları bulmak
- kitap yazarken ilerleme kaydedip sayfa sayısını artırmak
- not aldığı eksiklikleri kaydederek kitabın ilgili kısımlarına eklemek
- imzasız ve uydurma bir dijital dokümanda adı geçmek

Gazeteciliğin ve kitap yazmanın bir suça dönüşmesinin yolunu açan Ulusal Medya 2010 word dosyasıyla kitabımı polis 6 başlık altında kıyaslamış. Bu başlıkların ilk 3'üne göre Ergenekon soruşturmalarının siyasi olduğunu ve AKP ile her kötülüğün iyilik suretinde görüldüğünün kanıtı malum Cemaat'e muhalif isimleri hedef aldığı yazmak bir suç.

Dördüncü maddeye göre “yandaş medya” demek ve böyle bir medya olduğunu ifade etmek Ergenekon üyesi olmak için yeterli. Ayrıca “uzun tutukluluk” gibi insan hakları ihlallerinden bahsetmek de kişiyi zanlı yapıyor. Beşinci maddeye göre yazdıklarınız Ergenekon davasının sanıklarının savunmalarıyla bir kez hemfikir olursa suçlanabilirsiniz. Altıncısı ise Ergenekon operasyonunu yapan savcı ve polislerin, yanlış ve hukuksuz icraatlarını eleştirmek Ulusal Medya 2010 belgesi sayesinde artık yasak.

Adı inceleme tutanağı olmasına karşın, tıpkı savcının iddianamesinde yaptığı gibi “anlaşılmıştır”, “tespit edilmiştir” gibi kesinlik belirten ifadelerin bolca yer aldığı bu metinle ilgili olarak da bir hatırlatmada bulunmak gerek. Polis delil ya da delil olması muhtemel materyalleri dokümanları toplarken elde ettiklerinin muhteviyatını, niteliklerini, nerede, ne zaman ve nasıl elde ettiklerini raporlaştırır. O materyal ve dokümanları incelemek hukuk mantığı ve ceza hukuku kapsamında değerlendirmek, polisin değil savcının kanuni görevi ve zorunluluğudur. Aksi bir davranış görev suçu olduğu gibi; polis açısından da yetki gaspı anlamına gelir. Kitabımla ilgili de böyle bir yol izlenmiş. Kitabın konusuna dahil oldukları çok açık olan polisler, bilirkişi adı altında inceleme tutanağı hazırlamışlar. Adı tutanak ama yukarıda belirttiğim gibi adeta mahkeme hükmü gibi. Sadece verilecek cezayı belirtmemişler. O noktada işin savcıya, hakime düştüğünü bir bilen söylemiş olsa gerek. Polisler cezamı kesmemiş ama kitabımı nasıl ve kimlerle, ne amaçla yazdığımı kadar birçok saçmalığı ardı ardına sıralamış.

Bu taraflı, kötü niyetli ve yalanlarla donatılmış kitap inceleme tutanağına dair savcılığın yapması gereken ama nedense yerine getirmediği bir görevi ben yaptım. Kitabımın son hali ile, Oda Tv bilgisayarında bulunduğu iddia edilen taslağı ve inceleme tutanağını karşılaştırdım.

Örgüt talimatı denilen notların hangisinin tarafımdan yazıldığı; hangisinin isim, yer, tarih ve olaylara ilişkin düzeltmeler olduğu; hangisinin bir yanlış yapmamak için titizlenen bir gazetecinin farklı kaynaklardan edindiği bilgilerden doğruya ulaşma çabasının ürünü olduğu açıklıkla ortaya çıktı.

Önemle belirtmem gerekirse; bir fiili suç ilan eden failin değil, o fiilin niteliğidir. Adı hükümet, cemaat, yargı ya da polis olsun bir güç odağını eleştirmek, demokratik rejimlerde suç teşkil etmez. Tıpkı bu tutanakta imzası olan polislerin yaptığı gibi, genel bağlamından koparılan cümleleri, saçma sapan bir metinle eşleştirmeye çalışarak suç icat etmek zihniyet polisliğidir. Ve bu tür hukuksuzluklar demokrasilerde değil, diktatörlüklerde ve faşist rejimlerde gerçekleştirilir.

Evet, aylardır süren tutukluluğuma gerekçe yapılan polis inceleme tutanağının, kasıtlı ve kötü niyetli olmak ve elbette görevi kötüye kullanmak için sakladığı gerçekler bunlardır. Hal böyle olunca şöyle bir tespit ve öneride bulunmak yerinde olacaktır:

Kitabım İmanın Ordusu ile ilgili örgütsel doküman olduğu iddiasında bulunan bu polis inceleme tutanağının kendisi bir örgütsel dokümandır. O örgütü bulmak isteyen bir cesaretli savcı varsa eğer, bizzat kitabım İmanın Ordusu yol gösterici olacaktır.

Dolayısıyla; yaşanan tüm bu sürecin polisin kurduğu bir pusu, kimi devlet görevlilerinin rol aldığı bir komplo olduğu apaçık ortada. Delil diye ortaya konulanların sahteliği de son derece açık. Aslında durum bu kadar açıkken neden cezaevinde olduğuma da şaşırılmamak gerekiyor.

Ancak sorun şu ki zihniyetiyle, savunduğu fikirlerle, ortaya konan planlarıyla hiçbir zaman bir araya gelemeyeceğim bir örgütün üyesi olduğum öne sürülüyor. Daha önce de söylediğim gibi böylesi bir suçlamayı zül sayarım.

Aslında siz de biliyorsunuz; adaletten hukuktan yoksun, sahte ve düzmece belgelerle yürüyen bu dava da sahtedir, göstermeliktir, geçersizdir. Hukuki bir yargılama değildir. Aksine politik bir yargılamadır. Ve eğer beni mahkum edemezseniz bu komployu düzenleyenlerin, gerçek suçluların peşine düşmeniz ve onları mahkum etmeniz gerekir. Yapmanız gereken beni yargılamak değil, bu pervasız komplonun kimler tarafından kurgulandığını ortaya çıkarmaktır.

Sizler de biliyorsunuz ki hakkımdaki iddiaların tümü yalandır. Özgürlüklerle birlikte hukukun da yok edildiği yasaların iğdiş edilip tanınmaz hale getirdiği baskı rejimlerinde, diktatörlüklerde hep böyle senaryolar üretilir. Oraların zalimleri de sahibinin sesi medyasıyla “onlar terörist” der. Oraların haktan, hukuktan, adaletten nasibini almamış taraflı-bağımlı memurları da benim gibi “teröristleri” tutuklar. Oralardaki kimi medyacılara da polis, savcı, yargıç olup cellat kılığına girer. Yakalar, suçlar, hüküm verir ve infaz eder.

Yani bu davayla da tarih bir kez daha devrildiği halde hiç değişmeden kalan bir iktidarın öyküsünü anlatıyor. Eskisini, kendinden öncekini alaşağı eden her gücün, içinde devirdiğinin kötü tohumlarını barındırdığını yine kanıtlıyor. Girdiği kabın şeklini almakta pek bir mahir olan medya eliyle, psikolojik harp teknikleri hayata geçirilip demokratik muhalefet etkisizleştiriliyor. Polis ve yargı eliyle de muhalif olanlar kanun kılıflı hukuksuzluklarla cezaevlerine atılıyor. Yani adına Ergenekon denilerek soruşturulduğu iddia edilen derin devlet yöntemleri hala tedavülde. Sadece sahipleri değişti o kadar. Ama bilmelisiniz ki ben ve benim gibi düşünenler, yani sahibinin değil aklının ve vicdanının sesine kulak verenler, tıpkı öncekine olduğu gibi aynı yöntemleri kullanan bu yeni Ergenekon'a da karşı olmaya devam edecek. Bu yüzden herkesin bildiğini bir kez daha tekrarlamakta fayda var. Tarihte hesabı sorulmamış hiçbir suç kalmamıştır. Bu kez de kalmayacak. Tarih, her şeyi ve herkesi hak ettiği yere koyacak. Kimimizi yazdıkları ve söyledikleriyle, kimimizi de verdikleri kararlarıyla.